

Anbefaling af bog: Anita Moorjani "At dø for at leve"

I "At dø for at leve" fortæller Anita Moorjani om at komme over på den anden side under en nærdødsoplevelse og at vælge at komme tilbage bl.a. for at fortælle os andre om livet oplevet fra enhedsplanet.

Anita Moorjani er en indisk kvinde født i Singapore og opvokset i Hong Kong. Som barn talte hun både hindu, mandarin og engelsk. Lige så berigende det kan være at kende til flere kulturer og baggrunde, lige så splittende kan det også være. Hun kom f.eks. i en katolsk skole, hvor hendes klassekammerater fortalte hende, at hun ville ende i helvedet, fordi hendes forældre ikke kom i den katolske kirke. Hendes mors holdning var, at religioner ikke var sandheden men veje til sandheden, og selvom det gav mening for Anita, så måtte hun alligevel skifte skole til sidst for ikke at føle sig mobbet.

Hun oplevede en opvækst med kærlighed, men ofte kom hun til at føle sig presset mellem forskellige kulturer og generationer, f.eks. når forældrene ønskede hende gift og derfor forsøgte at lære hende at lave indisk mad og være en andægtig, uselvstændig kvinde/kommende hustru, mens hun selv ønskede at rejse, have et spændende job og være selvstændig. Det lykkedes for hende at forfølge hendes egen jobkarriere og blive gift med hendes sjæleven, og fremtiden virkede lys og håbeful, da et par personer nær hende fik konstateret og senere døde af kræft. Langsomt men sikkert begyndte hun selv at blive bange for at blive ramt af kræft, hvilket hun så gjorde kort efter... Hun satte alle kræfter ind på at bekæmpe sygdommen og opsøgte mange forskellige alternative metoder, da hun ikke ønskede at benytte sig af de konventionelle. Men alle hendes tiltag skabte kun større og større angst og forvirring, for det var meget forskelligt, hvad hun blev rådet til, og samtidigt fik hun kendskab til en masse teorier om mulige årsager til kræft, som bare fik hendes angst til at eskalere. Til sidst var hun et stort væskende sår fyldt med lymfeknuder og havde mere eller mindre opgivet det hele, da hun akut blev indlagt på hospitalet d. 2. februar 2006.

På hospitalet oplevede hun, hvordan hendes familie og personalet gik i panik over hendes tilstand, mens hun selv oplevede at svæve ud i en anden tilstand, hvor hun aldrig havde haft det bedre! Hun oplevede alt, hvad personalet på hospitalet sagde og gjorde, også selvom de var i et rum langt væk fra hendes, og hun kunne følge sin familie – også hendes bror, som var på vej fra Indien til Hong Kong i et fly. Hun oplevede at ekspandere længere og længere ud og væk fra de fysiske omgivelser ud i en bevidstheds dimension af frihed og forløsning, hun aldrig havde oplevet i sit fysiske liv. Hun var som vågnet op i en anden tilstand, hvor alt var et i en fuldstændig, ren, ubetinget kærlighed uden fordømmelse. Hun mødtes med sin afdøde far og veninde og oplevede livet give mening og være en enhed på et plan, hun aldrig havde set før. Det var som om, hun i sin fysiske krop kun havde kunnet se, hvad der var i en lille lommelygtes skær, men nu var det som om et kæmpe rum i alle dimensioner rundt om hende blev oplyst.

Hun oplevede, at hun kunne bestemme resultatet af de organprøver, som lægerne havde taget. Hvis hun valgte døden ville prøverne vise organsvigt, hvis hun valgte at vende tilbage til den fysiske krop ville prøverne vise, at organerne var begyndt at fungere igen. Slutteligt valgte hun at vende tilbage, fordi der var et formål, som hun endnu manglede at indfri. Det krævede kun, at hun var sig selv. Det var intet hun skulle gøre ud over det.

Anita vendte tilbage til det fysiske liv med ordene fra det hinsides: "Nu hvor du kender sandheden om, hvem du virkelig er, så vend tilbage og lev dit liv uden frygt".

Prøverne fra hospitalet viste rigtigt nok, at organerne fungerede. Lægerne valgte i vantro at give hende

kemoterapi, selvom de forbløffet ikke kunne finde nogen kræftkuder, men nogle uger senere blev hun udkrevet og fejrede det med at spise masse af is og chokolade samt drikke champagne.

Første del af bogen, som beretter overstående, er en okay fortælling om en opvækst i splittelse og en helt igennem utrolig nærdødsoplevelse. Det, som for mig, gør bogen absolut værd at læse er sidste halvdel af bogen, hvor Anita Moonjan beskriver sin oplevelse og den indflydelse og indsigt den får på hendes liv. Hun beskriver tilværelsen oplevet fra enhedsplanet og ikke fra det dualistiske udgangspunkt som vores fysiske tilværelse let opleves som. F.eks. er det en dualistisk beskrivelse, når jeg i starten skriver, at hun kom over på den anden side. Hvis alt er et, så er der jo ikke nogen anden side, men sådan kan det opleves fra vores ståsted med to øjne, indvendig-udvendig, højre-venstre, foran-bagved, oppe-nede og andre dualistiske vinkler.

Hun oplevede verden som født på ny, hvor hun ikke skulle stræbe efter noget men bare være sig selv uden frygt. Det var svært at integrere i et samfund og blandt venner, som levede helt anderledes.

Hun mindede sig selv om at leve uden frygt og se virkeligheden indefra og ud i stedet for udefra og ind, som hun havde gjort før. Hun begyndte at se sig selv og alle andre som en guddommelig og væsentlig del af en større helhed. Som stående i universets centrum, hvor vi hver især udgør en afgørende tråd i tilværelsens billedtæppe. Vi skal ikke kæmpe for at få vores del af livets kage, men kan udvide vores billedtæppe og lukke flere og større oplevelser ind i vores liv.

For Anita er det ikke loven om tiltrækning, som er gældende, men loven om tilladelse. Loven om tiltrækning opererer i hendes oplevelse stadigvæk fra det dualistiske plan, hvor man skal tiltrække noget udefra, mens det at tillade livet at udfolde sig sker ud fra enhedsplanet, hvor vi alle er et og derfor ikke skal have noget tilført men kun udvide vores bevidsthed, så vi kan rumme det hele.

Fordømmelse, hårdt arbejde – også med spirituel udvikling – gav ikke længere mening, for Anita havde forstået at kun ved at elske sig selv og følge sit hjerte fremfor at søge sandheden i det ydre hos guruer, venner eller andre ydre kilder, kunne hun være sig selv, og det hun var kommet her for at blive: "Hvis jeg er stresset, nervøs, ulykkelig eller noget lignende, kigger jeg indad og tager mig først af det. Jeg sidder alene med mig selv, går i naturen eller lytter til musik, indtil jeg føler mig centreret, falder til ro og kan samle mig. Jeg har lagt mærke til, at når jeg gør det, ændrer min ydre verden sig også, og mange af forhindringerne forsvinder bare, i virkeligheden uden at jeg gør noget. Med at være "centreret" mener jeg, at jeg har en oplevelse af at være i centrum for mit kosmiske netværk og er *bevidst* om min position. Det er i virkeligheden det eneste sted, vi nogensinde kan befinde os. Det gælder os alle, og det er vigtigt, at vi kan *mærke* denne *centrale* position inderst inde." (citater fra side 170-171)

Anita Moorjanis bog er en god bog, som vokser til at blive fremragende i anden del, hvor hun beskriver nærdødstilstandens påvirkning af hendes tilgang til livet. Mange af de ting hun omtaler, kan jeg ikke forstå, men de giver mening indeni. Hun sætter lys på nogle centrale ting, som har været gemt i mørket for mig.

Ved at tage vores livssituationer mindre alvorligt og få mere humor og kærlighed samt måske en god æske chokolade ind i stedet for, så kommer vi mere i kontakt med verdensaltet. Hendes kost ændrede sig efter at hun kom tilbage til kroppen og blev helbredt fra kræft, men ikke i retning af en mere restriktiv kost men tværtimod i retning af et mere afslappet forhold til kosten og et større fokus på at nyde. Kodeord for hende er væren, centrering og at slippe fordømmelse og systemer. Og hun taler af erfaring for hun har nemlig prøvet at dø for at leve, hvilket er en mulighed vi alle indeholder, også selv om vi ikke oplever en nærdødsoplevelse. Jeg har selv skrevet om det ud fra min egen synsvinkel i en tidligere artikel som kan [læses her](#)